

[Stensballe.]

betales i de private Erhverv. Hvis vi ser, hvorledes det sammelningsvis stiller sig i Tiden fra 1908-Loven til nu, og vi trækker Pensionsfradraget fra, men lægger Dyr-tidsprocenterne til, vil det vise sig, at Slut-lønnen for de laverelønnede ligger, fra Lo-komotivførerklassen helt ned, 4—14,7 pCt. over, hvad den var i 1908, hvorimod alle de højere Lønninger ligger enten under eller lige ved Grænsen af, hvad Procenttallet vil give. Hverken i Forhold til 1908-Loven eller i Forhold til, hvad de private Erhverv yder, er der altså noget at beklage sig over. En saadan Beklagelse kom jo heller ikke frem i Kommissionen. Selvfølgelig, kunde der have været ydet mere, vilde man have været glad derved, men Socialdemokraterne sluttede sig enstemmigt til os for at komme til Enighed med de to Organisationer, som vi forhandlede med, Forbundets og Em-bedsmandenes Samraads Repræsentanter, dem, vi fik Overenskomst med — først se-nere med Guldsnorene. Der var ingen Vak-len den Gang, da var alle enige om, at kunde vi naa dette, kunde vi staa samlet om det.

Derfor synes jeg, det er noget mærk-værdigt nu at ville begynde at trække til-bage derpaa og at ville fortælle, at hvis et saadant Forslag var blevet udarbejdet af det socialdemokratiske Parti, ja, da var det blevet anderledes. Jeg tror nok — det er min private Overbevisning —, at en af Grundene til, at Ministeren nedsatte Kommissionen, var den, at han meget vilde have sig frabedt at faa Forslaget udarbejdet af Forbundets Organisation, thi de Krav, der kom frem, da Kommissionen begyndte, laa saa højt oppe i Skyerne, at det Tal, som den Gang blev krævet, er blevet divideret med 10. Forbundet kræ-vede — det har, saa vidt jeg husker, været offentliggjort i Bladene — ca. 10 Mill. Kr., men det havde ikke taget Hensyn til nogen af de andre Organisationer. De andre Organisationer var, efter hvad der var be-regnet, oppe paa ca. 30 Mill. Kr. i deres Krav. Men Faktum er, at hvis vi ikke alle sammen havde holdt fast ved det For-slag, vi var enige om, og som var stillet fra anden Side — det bar, tror jeg, Datoen 18. September —, vilde det ikke have været muligt at gennemføre nogen enstem-mig Indstilling fra Kommissionen, og naar vi holdt fast paa det, var det, fordi vi skulde have alle med, og vi kunde jo lige saa lidt gaa fra vort Ord overfor den ene Organisation som, overfor den anden og lige saa lidt gaa fra vort Ord i Kommis-sionen som, senere paa Rigsdagen. Derfor

staar vi fremdeles fast paa det, vi blev enige om i Kommissionen, og det Forslag, der ligger paa Tingets Bord.

Marie Hjelmer: Jeg takker den højt-ærede Finansminister for hans Udtalelser om de Punkter, jeg omtalte, og jeg vil tro, at Ministerens Ord vil have en saadan Vægt, at de vil anspre Myndighederne til at administrere de paagældende Bestem-elser med Lempe.

Til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) vil jeg sige, at jeg deler paa ingen Maade hendes Tro paa, at der vilde rejse sig et Fryderaab fra Arbej-derskerne, hvis man vilde befale dem, naar de var raske og arbejdsdygtige, at forlade deres Arbejde tre Maaneder, før en Barne-fødsel skulde finde Sted, mod halv Løn. Der er jo ikke her Tale om at tilbyde dem det halve af en Tjenestemands Løn — den Sammenligning kan man slet ikke drage —, man maa gaa ud fra de givne Forhold og tænke sig, at en Arbejderske ikke med Glæde vil modtage Paabud om at give Af-kald paa det halve af sin Dagløn. Jeg har vendt mig imod det Tvangsmoment, der her bliver indført i Lovgivningen overfor Kvinderne. Men jeg gaar herfra med et Haab om, at Bestemmelserne ikke vil komme til at medføre alt for store Ulemper for Kvinderne.

Ch. Petersen: Jeg vil gerne først takke den højtærede Finansminister for hans Tilsagn om, at de Spørgsmaal, jeg fremdrog om Manglerne ved Normeringsloven, visse Forglemmelser, vil blive gjort til Genstand for nærmere Undersøgelse, og at der, for saa vidt det, jeg udtalte, maatte vise sig at være rigtigt, da vil blive søgt raadet Bod derpaa paa en eller anden Maade.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) fremsatte nogle Udtalelser ved-rørende det Forslag paa Finansloven, der omhandler personlige Tillæg til visse Banemestere og Formænd, og var ængstelig for, at det skulde kunne faa saadanne Kon-sekvenser, at saafremt Stationer blev ned-lagt, skulde der ydes personlige Tillæg, fordi der ikke blev lige saa mange Stationsfor-standerembeder som tidligere o. s. v. Jeg synes ikke, det er rigtigt at drage den Slut-ning. I det ene Tilfælde foregaar der en Udvikling, som ingen kan have noget som helst Ansvar for, og der er ingen, der for-langer Erstatning i saa Henseende — det kan jeg da ikke tænke mig; i hvert Fald vilde jeg ikke finde det berettiget. Men i det Tilfælde, vi her taler om, vedrørende